

בהלוואה ממשללתית הוקם בית-פגישות בתל-אביב

ומתן עם שני ערבים מהשטחים המוחזקים. התמונות צולמו בתוך בית הקפה "במביל", שם פגשים הלוקחות את היצאניות העובדות שם: בסיום המשאומתן עולים היצאניות והלקוח לבית המלון באותו בניין. סימון רכש את המקום באמצעות הלוואה ממשללתית של 600 אלף ל"ל.

במונית, למקום אחר. קליינטים נכבדים וזי כים לפעמים לבילוי "על חשבון הבית", כפי שהתבטא המלצר חיים, השבוע. אנשים הר רוצים בדיסקרטיות, מומינים את היצאנית שלהם בעזרת הטלפון שבמקום.

בעבר הלא-רחוק, ערכה המשטרה מיספר פשיטות על המקום, עצרה כמה יצאניות. אולם העסק הזה ממשיך ל- עבוד, בגלוי, במרכז הסר- אן ביותר של תל-אביב.

סימון התכונן לרכוש מלון נוסף, במרכז אחר של תל- אביב, ליד כיכר דיונוף, כי די להפכו לעסק דומה. גילוי מכתב-הערבות המזוויף של בנק ההוואה וזיטכונן פוצץ את הכל.

גילוי זה גם חיסל את תיקונו של מרדכי טייג ל- היחלץ, אי-פעם, מחובותיו.

הוא ידע כי ברגע בו ית- גלו הסתבכויותיו בענייני-ה- נשים של סימון — הוא א- בוד. הוא העדיף לשמור על כבודו ולהפקיר את חייו.

יחזיר לו את הכספים שהשקיע בעסקיהם המשותפים. אבל במקום כספים, סיפק לו סימון נשים.

ומאין יכול היה סימון לספק לטייג ול- אחרים נשים בקלות כה רבה?

התשובה על כך היא הגילוי המפתיע כי יותר של הפרשה: מסתבר, כי מאיר סימון

הקים — בכספי הלחאה ממשל- תית — בית פגישות מפואר במרכז תל-אביב. בכל עסקיו של מאיר סימון, זהו העסק היחיד ה- ממשיך לדפוק עד היום.

מסתבר, כי ב- זמנו קיבלו מאיר סימון ויעקב מיי- בר המלצה מ- משרד התיירות, לרכישת הבית ב- רחוב בן-יהודה 4 בתל-אביב — ב- מטרה לבנות שם בית-מלון מפואר. בעזרת המלצה, קיבלו הלחאה ממשללתית על-סך 600 אלף לירות. אך במקום בית-

מלון משוכלל — הוקם שם בית-פגישות. בבניין, השוכן ליד קולנוע מוגרבי, יש שלוש קומות: בקומה העליונה שכן פעם מלון מוגרבי. סימון ומייבר שיפצו את ה- מקום והפכוהו למלון ללא שם, הנושא רק את השלט: "מלון. מחירים עצמיים".

בקומה האמצעית — שני חלקים. האחד שייך לאשה נכה, המשכירה את המקום ל- אמנים לחזרות מוסיקליות. את החלק השני השכיר סימון לקבוצה של קלפנים, שהקימה שם מועדון-קלפים.

המועדון הזה נושא אומנם את השם מועד- דון לפיתוח מישחקי הברידג', אולם למעשה משחקים שם מישחקי-קובייה ומישחקים הא- זארוניים מובהקים.

בקומה התחתונה, משני צידי הכניסה ל- מלון, הוקמו ציץ וצין ובמביל. אלה הפכו במהרה למרכז זונות-הטלפון של תל-אביב. בעוד המשטרה עורכת, לילה-לילה, מצודים על הזונות, ברחובות תל-אביב — זהו ה- מקום היחיד בעיר בו ניתן ליצאניות לפעול. הקליינטים באים, בעיקר בשעות הצהריים, ומתיישבים בכורסות המרווחות של קפה במביל. הם רומזים למלצר או לאחד הסרסור- רים היושבים, דרך-קבע, במקום, וזה מזעק את היצאניות היושבות בכורסות אחרות, או מסתובבות בחוץ.

לאחר סיום המשאומתן, יוצאים הלוקוח והיצאניות ועולים לקומה השלישית. כשהי- חדרים תפוסים, לוקחת הזונה את הלוקוח

אלו הן שלוש תמונות שצולמו השבוע במצלמה חשאית, בבית-הפגישות של מאיר סימון שליד כיכר מוגרבי. בתמונה מימין נראית יצאנית ניגשת ללקוח. בתמונה המרכזית — יצאנית שנייה בחברת לקוח ערבי מרצועת-עזה. בתמונה משמאל — אותה היצאנית מנהלת משא-

ממון רב, הצליח סימון לשכנע את טייג להשיג עבורו כספים נוספים. טייג היה מק- בל יהלומים באשראי, מכושרי יהלומים. מכ- ניסם לבנקים כפיקדון, ומקבל סכומי-כסף ניכרים. הוא היה משיג סכומים של מאות אלפי לירות מבנקים ומסוחר-יהלומים, חמור רת מיכתב-יערבות ושטרות-ביטחון. ואילו

את הכספים היה נותן לסימון — כדי לגלגלם; ו- זה בתקנה ל- הרחיב ולהחזיר חובות.

מדוע נהג כך טייג? מדוע לא יצא מן העסק, כאשר הסתבר לו כי סימון מפילו בפח ומסבכו ב- עסקים משונים כל-כך?

סימון הכיר את נקודות החלשה של טייג. מרדכי טייג, שכונה ב- בורסת-יהלומים "הפלייבוי המו- דקן", היה גבר יפה-תואר ורודף- נשים מושבע. הוא לא היה ברי-

רן. הסיסמה שלו היתה: "כל חצאית זוכה". מיום שעלה לגדולה והיו בידיו סכומי כסף, אותם אפשר לפזר על נשים, היה מח- ליף אותן בקצב מהיר — מבלי לברור בין יצאניות מיקצועיות, זנוסעות, מארחות ב- בארים — או נשות-חברה נשואות.

לפני שנה היה לו רומאן עם חשפנית ידועה, בטבריה. במשך תקופה מסוימת הי- תה עורכת-דין מוכרת — הידועה בציבור שלו. הוא קיים יחסים עם חברותיה של אשתו, ועם נשותיהם של כמה מבין עובדיו. סימון ידע לפצות את טייג על הפסדיו הכספיים. הוא לקח אותו לבילויים בבארים, במועדוני-לילה, במועדוני-קלפים, ומעל לכל — דאג לו לאספקה מתמדת של נשים.

כך הסתבך טייג יותר ויותר בחובות, ש- גדלו והחלו מעיקים עליו ללא נשוא. לפני כחצי שנה ניסה למצוא פיתרון ל- בעיותיו, נסע לסיירה-ליאונה, במטרה לקנות שם מיכרה-יהלומים. אולם גם תוכנית זו ניכשלה. תקוותו היחידה היתה — שסימון

שנים רבות היה מייבר פקיד צנוע במשרדו של הבלש לשעבר, דויד תהר. עד שיום אחד זכה בירושה גדולה. היה זה מאיר סימון שניכנס עימו בשותפות ויעץ לו היכן להשקיע את כספו.

כשהריח סימון, כי גם טייג התמים מגלגל סכומי כסף, ניכנס גם איתו לשותפות.

יחד רכשו השלושה את מלון פאר בטבריה, אותו התכננו להסוך למיכרה-זוהב.

עם יעקב מייבר רכש סימון את הבניין שברחוב בן-יהודה 4, בתל-אביב, שם הקימו ב- פאר רב את המסעדה ציץ-צין ואת בית-הקפה במביל.

★ ★ ★

אותה שעה כבר היה מאיר סימון שקוע בחור- בות כספיים. הוא השתמש ב- שותפיו כמקורות להוצאת כס- פים נוספים, על-מנת לגלגל צ'קים וכדי להחזיק מעמד. לאחר שעסקת רכישתו של מלון פאר בטבריה ניכשלה, והשותפים לעסקה הפסידו בה

המתאבד היהלומן מרדכי טייג (למעלה), שהתאבד ה- שבוע בקפיצה מגג בניין זה, אשר ניצב ברחוב רש"י 52 בתל-אביב. משמאל נראים חוטי-החשמל בהם נתקל טייג, בנפילתו. הוא התפחם עליהם לפני שהתרסק בקרקע.

הנימלט איש-העסקים מאיר טיי- מון, שברח לאיטליה, נעצר שם על-ידי האינטרסול. למטה: הבניין ברחוב בן-יהודה 4. מימין — המסעדה ציץ-צין. משמאל — קפה במביל, במרכז — הכניסה למלון שליד פתחו נראית יצאנית.